

Alain staarde Lydia doordringend aan. Hij keek al zo sinds ze drie dagen geleden in Parijs was aangekomen. Waar wachtte hij op? Een plotseling inzicht in haar of in hemzelf.

Lydia keek met wijdopen ogen terug, maar zonder felheid in haar blik. Al snel wendde ze het hoofd af, sloot haar ogen en verzinkte in gedachten. Waarover? Over haarzelf? Was zij dat, die zelfingenomen woede die kolkte in haar borst en buik? Het duurde maar even. Het was al voorbij.

En dus wendde hij eveneens zijn blik af. Het gevoel was hem ontglipt, ongrijpbaar als altijd, als een slang tussen twee keien. Nog even bleef hij onbeweeglijk op haar liggen, maar zonder zich te laten gaan, krampachtig steunend op zijn ellebogen. Daarna, toen zijn lust was weggeëbd, kreeg hij een gevoel van nutteloosheid en liet hij zich van haar afglijden. Ze lag bijna op de rand van het bed. Hij had net genoeg ruimte om op zijn zij te liggen, dicht tegen haar aan, maar wat hoger.

Lydia deed haar ogen weer open. Ze zag geen hoofd, alleen een behaarde borst. Het kon haar niet schelen, ook zij had er niets heftigs bij gevoeld, maar er was wel een klik geweest, en dat oppervlakkige maar onmiskenbare gevoel was het enige wat ze ooit had gekend.

Door de sjaal die Alain eromheen had gehangen onthulde het spaarzame licht, dat flikkerde in het peertje aan het plafond, vaag onbekende meubels en muren.

‘Arme Alain, wat lig je er ongemakkelijk bij,’ zei ze na een poosje, en zonder zich te haasten schoof ze een eindje op.

‘Een sigaret?’ vroeg ze.

‘Dat was lang geleden,’ mompelde hij met toonloze stem.

Hij greep het pakje dat hij zojuist, toen ze naar bed gingen, op het nachtkastje had gelegd. Het was nog onaangeroerd, maar het was wel al het derde vandaag. Hij scheurde het open met zijn nagel en gretig, omdat ze al lang niet meer hadden gerookt, peuterden ze twee witte peuken propvol geurige tabak uit het compacte pakje.

Zonder de moeite te nemen een blik opzij te werpen, liet ze zich op haar rug vallen, draaide haar fraaie schouder, reikte op de tast naar haar tas op het andere nachtkastje en haalde daaruit een aansteker tevoorschijn. De twee sigaretten lichtten op. Het ritueel was achter de rug, nu moest er gepraat worden.

Dat vonden ze trouwens niet meer zo vervelend als vroeger. Nu ze geen van beiden nog bang waren om zich bloot te geven, waren ze op het punt beland dat ze de aanwezigheid van de ander al niet meer zo bevredigend, maar toch nog aangenaam vonden: ze hadden misschien een dozijn keer het bed gedeeld.

‘Ik ben blij dat ik je weer even onder vier ogen heb kunnen zien, Alain.’

‘Het is een vrij bewogen verblijf geweest.’

Hij zocht geen excuses voor wat er was gebeurd. En zij nam het hem niet kwalijk: sinds ze met hem omging, riskeerde ze dergelijke incidenten. Moest ze zich toch niet stiekem geweld aandoen om het normaal te vinden dat ze een van de drie dagen in Parijs met Alain op het hoofdcommissariaat van politie had moeten doorbrengen, nadat ze samen met hem in een drugshol was opgepakt?

‘Dat is waar ook, je vertrekt vandaag,’ voegde hij eraan toe, met een stem waarin teleurstelling doorklonk.

Ze vertrok met de *Leviathan*, dezelfde boot als die waarmee ze

was gekomen. Om dat voor elkaar te krijgen had ze de hele avond moeten bellen, want ze had haar terugreis niet meteen in New York al geboekt, hoewel ze voor haar vertrek had gezegd dat ze maar een paar dagen in Parijs zou blijven. Nonchalance, of had ze stiekem plannen voor een langer verblijf? Als dat zo was, had het voorval met de politie haar waarschijnlijk doen besluiten om terug te gaan: die nacht doorgebracht op een stoel, terwijl onfris ruikende rechercheurs hun rook in haar gezicht bliezen en Alain er tot haar verbazing bij zat als een geslagen hond. Ondanks haar Amerikaanse nationaliteit en de vlotte bemiddeling van invloedrijke figuren had de vernedering uren geduurd.

Maar ze was vastbesloten: 'Alain, ik vind dat we moeten trouwen.'

Ze was aan boord gegaan van de *Leviathan* om hem dat te zeggen en dus zei ze het.

Een half jaar daarvoor, ze was pas gescheiden, had ze zich op een avond in een badkamer in New York verloofd met Alain. Maar drie dagen later was ze getrouwd met een ander, een onbekende, die ze trouwens niet lang daarna had laten zitten.

'Mijn scheiding wordt binnenkort uitgesproken.'

'Dat kan ik van de mijne niet zeggen,' antwoordde Alain met enigszins gespeelde nonchalance.

'Ik weet dat je nog van Dorothy houdt.'

Ze had gelijk, maar het stond zijn verlangen om met Lydia te trouwen niet in de weg.

'Dorothy is niet langer de juiste vrouw voor jou, ze heeft niet genoeg geld en kijkt niet naar je om. Je hebt een vrouw nodig die niet van je zijde wijkt, anders ben je zo neerslachtig dat je tot het ergste in staat bent.'

'Je kent me goed,' spotte Alain.

Zijn ogen lichtten even op.

Het verbaasde hem nog steeds dat een vrouw met hem wilde trouwen. Jarenlang was het zijn droom geweest om er een te

vinden. Een vrouw betekende geld, geborgenheid en het einde van alle moeilijkheden waarover hij zich zorgen maakte. Hij had Dorothy weten te strikken, maar ze had niet genoeg geld en hij had haar niet kunnen houden. Zou het deze keer wel lukken? Was Lydia werkelijk van hem?

‘Ik heb altijd al met jou willen trouwen,’ vervolgde ze, op een toon die verontschuldigend noch ironisch was. ‘Maar door die ontwikkeling kon dat niet.’

Ze leefde al jaren in een wereld waar de regel gold dat niets hoeft te worden uitgelegd of verantwoord, een wereld waar iedereen gewoon zijn eigen zin deed.

Volgens die regel mocht Alain niet glimlachen.

‘Je moet terug naar New York om met Dorothy te breken, ook al bestaat het risico dat jullie het bijleggen. We kunnen daar trouwen. Wanneer kun je vertrekken? Wanneer ben je clean?’

Ze sprak altijd op dezelfde vlakke toon, zonder blijk te geven van enig enthousiasme. En ze deed geen enkele moeite om Alains gezicht te peilen. Ze rookte, liggend op haar rug, terwijl Alain, leunend op een elleboog, voor zich uit keek.

‘Dat ben ik nu al.’

‘Maar als de politie daar niet was binnengevallen, zou je iets hebben gerookt.’

‘Nee hoor. Misschien zou jij hebben gerookt. En ik zou hebben toegekeken.’

‘Zou je denken? Je hebt in elk geval heroïne gebruikt in het toilet van het restaurant.’

‘Nee hoor, vaak naar het toilet gaan is een oude gewoonte van me.’

Alain had inderdaad geen drugs meer gebruikt. Naar de wc gaan was voor hem altijd een excuus geweest om zijn voortdurende afwezigheid te rechtvaardigen.

‘Trouwens, Alain, ze zeggen dat het onmogelijk is om van de drugs af te komen.’

‘Je weet heel goed dat ik er niet aan kapot wil gaan.’

Zijn antwoord was ontzettend vaag, maar Lydia stelde nooit vragen en verwachtte nooit antwoorden.

‘Als we getrouwd zijn, maken we een reis naar Azië,’ was alles wat ze zei.

Ze dacht dat je met een beetje actie alles kon oplossen.

‘Ja, naar Azië of China.’

Ze glimlachte. Ze ging op de rand van het bed zitten.

‘O, Alain, schat, het is al klaarlichte dag, ik moet terug naar mijn hotel.’

Iets onnoemelijk naargeestigs sijpelde door de gordijnen naar binnen.

‘Je trein gaat pas om tien uur.’

‘Dat is zo, maar ik heb nog een heleboel te doen. En ik moet nog even langs bij een vriendin.’

‘Waar?’

‘In het hotel.’

‘Die slaapt nog.’

‘Ik maak haar wel wakker.’

‘Je krijgt vast de wind van voren.’

‘Dat vind ik niet erg.’

‘Vooruit dan maar.’

Maar toen hij wilde opstaan, werd hij bevangen door twijfel, of door angst.

‘Kom nog één keer in mijn armen.’

‘Nee, schat, het was heel fijn en daar ben ik blij om, maar geef me nu maar een kus.’

Hij gaf haar een stevige zoen, in de hoop dat ze dan in Parijs zou willen blijven.

‘Ik hou van je op een heel speciale manier,’ zei ze langzaam, terwijl ze eindelijk naar Alains knappe, uitgemergelde gezicht keek.

‘Fijn dat je bent gekomen.’

Hij zei het met die lichte ontroering waarvan hij soms onverwachts blijk gaf, wat mensen dan plotseling voor hem innam.

Maar zoals gewoonlijk gaf hij toe aan een absurde opwelling van gêne of fijngevoeligheid en hij sprong uit bed. Zij volgde zijn voorbeeld en verdween in de badkamer.

Terwijl ze de anticonceptiering uit haar schede verwijderde en zich even afspoelde, weerkaatste de spiegel, zonder dat ze er aandacht aan besteedde, een stel fraaie benen, fraaie schouders en een prachtig gezicht, zo bleek dat het iets onopvallends kreeg, met een gespeeld kille uitdrukking die het iets dommigs gaf. Haar huid zag eruit als het leer van een dure koffer die veel had gereisd: stevig en vlekkerig. Haar borsten waren vergeten emblemen. Ze spreidde haar dijen, waarvan de spieren al wat slapper werden, en veegde zich af. Toen ging ze de kamer weer in en pakte haar tas.

Alain liep heen en weer en rookte nog een sigaret. Zij stak er ook een op. Alain keek haar aan zonder haar echt te zien. Naar oude gewoonte doorzochten zijn ogen de hotelkamer naar een grotesk en ongetwijfeld pijnlijk detail. Maar de kamer van dit rendez-vous-hotel, waar passanten elkaar onophoudelijk aflostten, was nog onpersoonlijker dan een urinoir, er was zelfs geen graffiti. Alleen maar vlekken, op de muren, de vloerkleden en het meubilair. Op de lakens waren vaag nog meer vlekken te onderscheiden, maar die waren verbleekt door de chemie van het wassen.

‘Kun je niets vinden?’

‘Nee.’

Alain zag eruit als een schim, met zijn sigaret in zijn hand, zijn lichaam was nog ijler dan dat van Lydia. Hij was mager, maar door het ongezonde vet in zijn gezicht zag hij er opgeblazen uit. Hij was gespierd, maar het leek onvoorstelbaar dat hij een gewicht zou kunnen tillen. Een knap, maar wasachtig gezicht. Zijn weelderige haar leek wel een pruik.

Lydia was weer naar de badkamer gegaan om een bizarre karikatuur van het leven op haar doodshoofd aan te brengen. Wit op wit, rood en zwart. Haar hand beefde. Onbevreesd en meedogenloos

keek ze naar het sluipende verval dat spinnenwebben om haar mond- en ooghoeken weefde.

‘Ik hou wel van die morsige hotels,’ riep ze Alain toe, ‘het zijn de enige plaatsen ter wereld die ik iets knus vind hebben, omdat ik er alleen maar met jou ben geweest.’

‘Tja,’ zuchtte hij.

Hij mocht haar graag omdat ze alleen het hoogstnoodzakelijke zei. Hij vermoedde trouwens dat dat hoogstnoodzakelijke niet veel voorstelde.

Ze was de kamer weer binnengekomen met haar tas in haar hand. Na even rommelen haalde ze een chequeboekje en een pen tevoorschijn, zonder haar ogen van Alain af te wenden. Uit haar blik sprak een grote toegeeflijkheid, maar geen hoop. Ze zette een voet op het bed en schreef leunend op haar knie. Die volkomen van behaagzucht gespeende naaktheid had niets opwindends.

Ze overhandigde hem een cheque. Hij pakte hem aan en keek naar het bedrag.

‘Bedankt.’

Hij had dat geld vol vertrouwen tegemoet gezien en die nacht alles uitgegeven wat er nog over was van de tweeduizend frank die ze hem bij aankomst in Parijs had gegeven. Deze keer had ze een cheque van tienduizend frank uitgeschreven. Maar hij was er nog vijfduizend schuldig aan de kliniek en tweeduizend aan een vriend die hem van drugs had voorzien. Vroeger zou hij het fantastisch hebben gevonden om in een keer tienduizend frank te krijgen, maar nu was het een druppel op een gloeiende plaat. Lydia was rijker dan Dorothy, maar nog steeds niet rijk genoeg. Alains gigantische geldnood sloeg steeds grotere gaten, die alleen gedicht hadden kunnen worden met een immens fortuin, maar dat vind je niet op iedere straathoek.

Hij lachte lief naar haar.

‘Alain, schat, ik ga me aankleden.’

Hij zocht zijn kleren bij elkaar en liep op zijn beurt naar de badkamer.

Even later gingen ze naar beneden. De gangen waren leeg, het was duidelijk dat iedereen achter de deuren in diepe slaap verzonken was. Een vermomfaaid, lijkbleek dienstmeisje stond met tegenzin op van de stoel waarin ze opgerold lag te snurken en maakte de deur voor hen open. Aangezien Alain zijn laatste geld had uitgegeven aan de taxi die hen daarheen had gebracht, deed hij snel zijn polshorloge af en gaf het haar. De vrouw was meteen klaarwakker, maar ze wierp hem een teleurgestelde blik toe, want ze had geen minnaar aan wie ze het cadeau kon geven.

Het was november, maar de kou viel mee. De dag gleed over de nacht als een natte zeemlap over een vuil raam. Ze liepen door de rue Blanche, tussen de met schatten gevulde vuilnisbakken. Lydia voorop, rijzig en rechtop op lemen voeten. In het grauwe ochtendlicht zorgde haar make-up voor een koortsige toets hier en daar.

Ze kwamen aan op het place de la Trinité. Het café op de hoek van de rue Saint-Lazare was open en ze gingen naar binnen. De eenvoudige mensen die daar nieuwe krachten kwamen opdoen, keken een ogenblik met zichtbaar medelijden naar dat knappe, ontredderde stel. Ze dronken een paar koppen koffie en vertrokken weer.

‘Alain, laten we weer gaan lopen.’

Hij knikte instemmend. Maar hij zag er tegenop om door de chaussée d’Antin te lopen en riep plotseling een taxi aan, die uit het niets aan kwam rijden als een bal op een behekste biljarttafel. Ze fronste haar wenkbrauwen, maar hij keek zo verdrietig dat ze haar bezwaren inslikte.

‘Ik kan je niet naar het station brengen,’ zei hij met enigszins schorre stem, terwijl hij het portier dichtsloeg. ‘Als ik niet om acht uur in de kliniek ben, gooit de dokter me eruit.’

Het speet hem oprecht. En ze geloofde hem op zijn woord, want

geen man was zo attent als hij als het om de kleine rituelen van de liefde ging.

‘Kom naar New York zodra je kunt, Alain. Ik zal je geld sturen, jammer dat ik je vandaag niet meer kan geven. Ik weet zeker dat je aan dit bedrag niet genoeg zult hebben. Ginds kunnen we trouwen. Geef me een zoen.’

Ze stak hem haar lippen toe die mooi afgetekend waren, maar nog roken naar de bittere nacht. Hij zoende haar onverschrokken. Wat was ze mooi, ondanks de make-up, de vermoeidheid en een zekere trots. Ze had van hem kunnen houden, maar waarschijnlijk had hij haar nu voorgoed afgeschrikt.

Plotseling drong het tot hem door dat hij alleen zou achterblijven en terwijl hij zich achterin de taxi nestelde, slaakte hij een diepe zucht.

‘Wat is er, Alain?’

Ze pakte zijn hand, alsof ze plotseling hoop kreeg. Hun berustende afstandelijkheid, hun stille veinzerij begon barsten te vertonen.

‘Kom naar New York. Ik moet terug.’

Alain dwong zich om niet uit te roepen: Waarom moet je terug? Hij wist maar al te goed dat ze geen goede reden had. Zij van haar kant voelde zich beslist niet sterk genoeg om Alain te behoeden voor het lot dat, zo was haar altijd verteld, voor hem was weggelegd.

Ze kwamen aan bij het hotel. Hij sprong op de stoep, belde aan en kuste haar de hand. Ze keek hem nog één keer aan met haar grote, waterige blauwe ogen, die haar gezicht domineerden. Die arme, zo charmante jongeman achterlaten betekende hem overleveren aan zijn ergste vijand, hemzelf, het betekende hem overlaten aan die grijze ochtend in de rue Cambon, met de treurige bomen van de Tuilerieën aan het einde van de straat. Maar ze bleef bij de beslissing die ze uit voorzorg had genomen: niet langer dan drie dagen in Parijs blijven. Hij klemde zijn lippen op elkaar, ver-

mande zich en hoopte in ieder geval dat ze altijd die oppervlakkige, mooie jonge vrouw zou blijven, onkundig van de ware aard van haar geliefde. De ochtend zou dus grijs blijven, de zon zou nooit meer schijnen.

‘Naar Saint-Germain,’ mompelde hij met vermoeide stem tegen de chauffeur, terwijl de zware hoteldeur dichtviel achter haar enkels, dun en fijn als zijde.

De taxi bracht hem, slaperig en verkleumd, naar het sanatorium van dokter De la Barbinais.